

[Estrup]

en ændring af kommuneplanloven, hvorved dispensationskompetencen flyttes til amtsråd/hovedstadsråd i sådanne sager?»

Begrundelse

Den konkrete anledning til spørgsmålet er en klagesag, som Andelsboligforeningen Pile Allé 7 D-L har rejst i anledning af Frederiksberg kommunes meddelelse af dispensationer til et byggeri på hjørnet af Pile Allé og Jacobys Allé, hvor kommunen selv optræder som grundsælger. Foreningen har bl.a. klaget over, at størrelsen af den salgspris, som kommunen kunne opnå, i et betinget skøde er gjort afhængig af, om kommunen efterfølgende bevilgede de ønskede dispensationer fra kommuneplanlov, byggereglement m.v. På den baggrund finder foreningen, at Frederiksberg kommune åbenlyst har varetaget egne – og dispensationsspørgsmålet uvedkommende – økonomiske interesser og således har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

Planstyrelsen har i sin afgørelse af klagesagen den 27. juni 1986 fundet, at det »ikke er antageliggjort, at Frederiksberg kommune i denne sag har misbrugt sin kompetence«. Samtidig anfører planstyrelsen, at det er kommunalbestyrelsen, som har planlægnings- og dispensationskompetencen – »også i den – ikke usædvanlige – situation, hvor kommunalbestyrelsen er grundsælger«.

Sager af denne type, hvor kommunen selv er grundsælger, kan – og vil formentlig hyppigt – indebære modstridende interesser. Det vil være svært for offentligheden, men også for kommunalbestyrelsen selv at afgøre, i hvilket omfang kommunens egne økonomiske interesser indvirker på de beslutninger, som træffes. Derved inviteres til beskyldninger om magtfordrejning, og tilliden til retssikkerheden i det kommunale selvstyre nedbrydes.

Den beskrevne situation er et typisk tilfælde af inhabilitet. Derfor forekommer det nærliggende, at man analogt med andre bestemmelser om inhabilitet fritager den inhabile – i dette tilfælde kommunalbestyrelsen – for at deltage i sagens afgørelse. Konkret kan dette ske ved at flytte dispensationskompetencen til det højereliggende organ – amtsråd/hovedstadsråd – i sager, hvor kommunalbestyrelsen selv optræder som grundsælger.

Svar (29/7 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Spørgsmålet om overførelse af kommunernes dispensationskompetence efter kommunalplanlovens § 47 til en anden myndighed i tilfælde, hvor en kommune har en egen interesse i sagens udfald, har været drøftet tidligere.

Spørgsmålet blev behandlet i det udvalgsarbejde, der lå til grund for ændringerne i 1984 i en række miljø- og planlægningslove med hensyn til det offentliges tilsyn med håndhævelsen af denne lovgivning.

Udvalgets flertal, herunder de kommunale repræsentanter, fandt ikke, at der ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn var tilstrækkelig grund til at ændre på kommunernes beføjelser, selv om der var tale om afgørelser vedrørende en kommunes egen virksomhed.

Mindretallet i udvalget (miljøministeriet, boligministeriet, indenrigsministeriet og justitsministeriet) foreslog, at der gennemførtes en ordning, hvorefter dispensationskompetencen efter kommuneplanlovens § 47 overførtes til planstyrelsen i miljøministeriet ved kommunale byggerier.

Efter drøftelser med de kommunale organisationer og med de berørte ministerier blev mindretallets forslag ikke taget med i lovforslaget.

På baggrund af den konkrete sag, som spørgeren nævner i sin begrundelse for spørgsmålet, har jeg imidlertid bedt planstyrelsen om at vurdere fordele og ulemper ved at ændre i den eksisterende kompetencefordeling. Jeg har bedt styrelsen om en indstilling om behovet for ændringer så betids, at en lovændring i givet fald kan nås i den kommende folketingssamling.

Spm. nr. S 1501

Til forsvarsministeren (21/7 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Er ministeren enig i, at det nuværende danske forsvar ikke kan betegnes som defensivt, og at atomvåben og defensivt forsvar i det hele taget er uforenelige størrelser?»

Begrundelse

Debatten om defensivt forsvar har ikke indtil nu været præget af klarhed, men det er